

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 30 Ὀκτωβρίου 1950 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος Δ'. Ἀριθ 92—Τιμή Φύλλου Δραχ. 500

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁ Ἐπίσκοπος Διαυλείας κ. Πολύκαρπος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 7.000—Ἐτησία δραχ. 12.000

Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμ. δολ. 2.50—Ἐτησία δολ. 5

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΕΡΕΥΝΗΤΑΙ ἢ ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΟΙ;

Ἡ στήλη αὕτη σήμερον θὰ ἀπευθυνθῇ πρὸς τοὺς εὐγενεῖς σκαπανεῖς τοῦ Νεωτέρου πολιτισμοῦ, πρὸς τοὺς φιλοτίμους ἐργάτας τοῦ πνεύματος, πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου μας.

Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον αἰσθάνεται καὶ ἰδιαιτέραν ὑπερηφάνειαν, δεδομένου μάλιστα, ὅτι ἡ ἰδιότης τοῦ φοιτητοῦ καὶ δὴ τοῦ Ἑλληνος φοιτητοῦ ἀποτελεῖ τίτλον ἰδιαιτέρας τιμῆς καὶ προϋπόθεσιν ἀξιολόγων προσπαθειῶν καὶ ἐπιδιώξεων.

Ναί! γνωρίζομεν καὶ ἐκ πείρας, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς Ἱστορίας, ὅτι τὰ φοιτητικὰ στήθη ἀποτελοῦν πάντοτε ἐστῖον ἐνθουσιασμοῦ, ἡρωϊσμοῦ καὶ ἀνιδιοτελοῦς δράσεως.

Ὁ φοιτητὴς δὲν εἶναι μόνον ὁ θεράπων ἑνὸς τομέως τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως· δὲν εἶναι μόνον ὁ ὑποψήφιος νομικός, καθηγητὴς, μαθηματικός, θεολόγος. Εἶναι πρὸ παντὸς ὁ μύστης τῶν κάλλους τῶν πνευματικῶν κόσμων. Εἶναι ὁ μικρὸς ἀετός, ὁ ὁποῖος ἐκτινάσσει μεγαλοπρεπῶς τὰς πτέρυγας του, διὰ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰ ὕψη τῶν πνευματικῶν ἰδανικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀξιών.

Εἶναι ὁ συνεκτικὸς δεσμὸς μεταξὺ δύο γενεῶν : τῆς γενεᾶς, ποὺ ἀπέρχεται καὶ τῆς γενεᾶς ποὺ ἔρχεται. Ἀπὸ τὴν πρώτην παραλαμβάνει τὴν πείραν καὶ τὴν παράδοσιν καὶ ἀπὸ τὴν δευτέραν τὴν πρόοδον καὶ τὴν καλῶς νοουμένην ἐξέλιξιν. Ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν πολιτιστικῶν στοιχείων ὑφαίνει τὸ πολῦτιμον ὕφασμα, δι' οὗ περιβάλλεται ἐκάστοτε ὁ πολιτισμὸς ἑνὸς λαοῦ.

Διὰ τὸ ὑπέροχον ὅμως αὐτὸ ἔργον, τὸ κατ' ἐξοχὴν δημιουργικὸν ἀπαιτεῖται ἀπεριόριστος ἐλευθερία. Ὁ φοιτητὴς δὲν εἶναι πλέον ὁ μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου, ὅστις ὑπὸ τὴν ἐπο-

πτεῖαν καὶ τὸν ἔλεγχον τοῦ διδασκάλου του, θὰ προσλάβῃ ὠρισμένους καὶ συγκεκριμένους παραστάσεις. Ὁ φοιτητὴς εἶναι ὁ ἐρευνητής, ὁ ὁποῖος θὰ ἀνατρέξῃ εἰς τὰς ἐκτάσεις τοῦ πνεύματος, θὰ συλλέξῃ τὸ ὕλικόν του καὶ θὰ διατυπώσῃ τὰς ἀπόψεις του. Ὁ καθηγητὴς, ὁ διδάσκων ἀπὸ τῆς ἑδρας, δὲν εἶναι διὰ τὸν φοιτητὴν ἡ ὑπερτάτη αὐθεντία· εἶναι ὁ ἐμπειρώτερος φίλος, ὁ ὁποῖος θὰ τοῦ ἐπιδεικνύῃ τὰ μέχρι τοῦδε ἀποτελέσματα τῆς ἐρεύνης καὶ θὰ τὸν ἀφίνη ἐλεύθερον νὰ κρίνῃ καὶ νὰ σκεφθῇ.

Ἔτσι τὸν ἠθέλησε τὸν φοιτητὴν ἡ πανανθρώπινη Συνείδησις καὶ ὡς τοιοῦτος εἰσέρχεται εἰς τὰ τεμένη τῆς Σοφίας, ὁ πρὸ μικροῦ ἐγκαταλείψας τὰ γυμνασιακὰ ἐδῶλια ἔφηβος. Βεβαίως δὲν ἔλειψαν καὶ οἱ ἐκμεταλλευταὶ τοῦ φοιτητοῦ. Δὲν ἔλλειψαν καὶ ἐκεῖνοι, ποὺ τὸν ἠθέλησαν σιδηροδέσμιον αἰχμάλωτόν τους. Δὲν ἔλλειψαν καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τὸ ἐπιστημονικὸν πτυχίον, ὡς συμβόλαιον ὑποταγῆς καὶ ἀδρανεῖας. Δὲν ἔλλειψαν οἱ ἐχθροὶ καὶ στραγγαλιστὰς τοῦ φοιτητικοῦ μεγαλείου.

Εἰς τὰ ἀνελεύθερα καθεστῶτα τοῦ σιδηροῦ παραπετάσματος, ὁ φοιτητὴς δὲν εἶναι ὁ ἐλεύθερος ἐρευνητής, ἀλλὰ τὸ ἄβουλον καὶ μηχανικὸν ὄργανον τῆς ἐρυθρᾶς σκοπιμότητος. Πάν ὅ,τι δὲν προαγάγει τὰ συμφέροντα τῆς ἐρυθρᾶς Δικτατορίας, ἀποκλείεται ἀπὸ τὸ πεδῖον τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης. Συγχρόνως τὸ δικαίωμα τῆς φοιτήσεως δίδεται μόνον εἰς τοὺς ὑπογράφοντας τοὺς σχετικoὺς λιβέλλους.

Κατὰ τῶν μεθόδων αὐτῶν ἀγανακτεῖ πᾶσα φιλεὺς εὐθέρα ψυχὴ καὶ εὐχεται τὴν ταχεῖαν συντριβὴν τῶν δεσμῶν τῆς πνευματικῆς αὐτῆς δουλείας.

Πόση ὅμως θλιβερά ^{**} ἀναλογία παρατηρεῖται

εἰς τὰς μεθόδους ἐνὸς Ἀνωτάτου Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος τῆς πατρίδος μας! Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀνεκοίνωσε, ὅτι δέχεται μόνον τοὺς φοιτητὰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν τὰς αὐτὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις μὲ τοὺς διδάσκοντας καθηγητὰς. Ἀξιοῖ μάλιστα ἡ Σχολή, ὅλοι οἱ ἀντιφρονούντες φοιτηταὶ νὰ «ὑποβάλλουν εἰς τὴν Σχολὴν κανονικὸν λίβελλον».

Θαυμάσατε σεβασμὸν πρὸς τὴν ἐλευθέραν ἔρευναν! Μὲ ποῖον δικαίωμα νὰ ἀποκλείωνται φοιτηταί, μὲ διαφόρους θρησκευτικὰς πεποιθήσεις; Ποῖαν ἀποστολὴν ἀσκοῦν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον οἱ διδάσκοντες καθηγηταί; Πῶς ὁ ἑτεροφρονῶν φοιτητὴς, θὰ δυνηθῇ νὰ ἀναπτύξῃ τὸ ἐπιστημονικὸν θάρρος, ὅταν γνωρίζῃ ὅτι θὰ συναντήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῶν προσπαθειῶν τοῦ τὰς μαύρας ἐριννύας τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐκδικήσεως τῶν κ. κ. καθηγητῶν; Ἰδοὺ τὰ ἐρωτήματα, ποὺ τίθενται ἐνώπιόν σας, φιλότιμοι ἐργάται τῆς ἐπιστήμης! Τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ εἰσέρχεσθε εἰς τὰ Τεμένη τῶν Μουσῶν, ἀλλὰ εἰς τὰ σκοτεινὰ ἄντρα πνευματικῆς καὶ ψυχοκτόνου δουλείας! Εἰσέρχεσθε εἰς βρωμερὰ σπήλαια τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως.

Ἡ κατάστασις αὕτῃ θλίβει βαθύτατα πᾶσαν φιλελευθέραν ψυχὴν καὶ ἀναστέλλει πᾶσαν φιλοπρόοδον προσπάθειαν.

Ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς ἐκφράζομεν τὴν βαθυτάτην ἡμῶν θλίψιν διὰ τὴν κατάστασιν τῆς ἐπιστημονικῆς ἀξιοπρεπείας καὶ ἐπικαλούμεθα τὴν ἠθικὴν συμπαράστασιν τῶν φορέων τοῦ πνευματικοῦ πολιτισμοῦ τῶν φοιτητῶν μας.

Κανεῖς ἀπὸ τοὺς θιγομένους, διὰ τοῦ ἀνελευτέρου αὐτοῦ μέτρου, φοιτητὰς δὲν πρέπει νὰ καμθῇ. Κανεῖς ἀπὸ τὰ φιλελεύθερα πνεύματα, τὰ ἐντρυφῶντα εἰς τὰς ἐκτάσεις τῆς Ἐλευθέρας ἐρεῦνης δὲν πρέπει νὰ ὑπογράψῃ ταπεινὴν ἀνακαωχὴν. Κανεῖς δὲν πρέπει νὰ ἀρνήσῃ τὸ ἀπαράγραπτον δικαίωμα τῆς Ἐλευθερίας.

Κανεῖς δὲν πρέπει νὰ ἐπικυρώσῃ, διὰ μιᾶς ψοφοδεοῦς ἐνεργείας τὸ πρῶτοφανὲς εἰς τὰ χρονικά τῆς ἐπιστήμης θράσος.

Φοιτηταὶ διώσωσθε τὸ ἀπειλούμενον γόητρον τοῦ Ἀνωτάτου Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος τῆς χώρας μας.

Ἡ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΝΤΡΟΝ

ΙΕΡΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΩΣ;

Δημοσιεύμα πρωτοφανοῦς δουλοφροσύνης καὶ διαταγῇ, ἀναδίδουσα τὴν δυσσομίαν τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰς τὴν πινακίδα τῶν ἀνακοινώσεων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Τὴν παραθέτομεν αὐτοῦσαν «Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν φοιτητῶν τῆς Σχολῆς, ὅτι κατ' ἀπόφασιν ὁμόφωνον τῆς Σχολῆς ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 10—10—50 δὲν θὰ γίνωνται δεκτοὶ πρὸς ἐξέτασιν, ὅσοι ἔχοντες τοῦ Παλαίου Ἡμερολογίου δὲν εὐρίσκονται εἰς κανονικὰς σχέσεις πρὸς τὰς νομίμους Ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς. Οἱ τυχόν μέχρι τοῦδε εἰς κατάστασιν τοιαύ-

την διατελοῦντες, δεόν νὰ ὑποβάλουν πρὸς τὴν Σχολὴν τὸν κανονικὸν λίβελλον».

Ἐκφράζομεν τὴν βαθυτάτην ἡμῶν ἔκπληξιν πῶς καθηγηταὶ φιλελευθέρων ἀρχῶν, ἐδέχθησαν νὰ ὑπογράψουν μίαν τοιαύτην δουλοπρεπῆ δήλωσιν, ὥστε νὰ παρουσιασθῇ ἡ ἀπόφασις «ὁμόφωνος». Ἀλλὰ καὶ οἱ διδάσκοντες τὸ πνεῦμα τῆς Ἐλευθερίας καὶ ἐρμηνεύοντες τὴν ἀφθάστου γοητείας φράσιν «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν», ἐδέχθησαν ὑπογράφοντες διὰ τρεμούσης χειρός, νὰ ὁμολογήσουν τὴν δειλίαν τῶν καὶ τὴν ἐμπρακτὸν ἀντίθεσιν τῶν πρὸς τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα; Ἀναγκασόμεθα νὰ ἀναφωνήσωμεν «Αἰδῶς Ἀργεῖοι».

Τὴν ἔκπληξιν μας ἐπιτείνει ὁ χαρακὴρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ εἶναι Σχολὴ ἐπιστημονικὴ. Δὲν εἶναι ἐκκλησιαστικὸν Σεμινάριον. Ἐπομένως δύναται ὁ οἰοσδήποτε νὰ σπουδάσῃ Θεολογίαν, ἀνεξαρτήτως τῶν θρησκευτικῶν τοῦ πεποιθήσεων. Ὡς ἐκ τούτου ἡ στάσις αὕτῃ τῆς Σχολῆς ἔναντι τῶν Παλαιοημερολογιῶν εἶναι οὐσία καὶ τύποις ἀδικος καὶ παράνομος.

Ἐρωτῶμεν δὲ τὴν περίεσμον τῶν Θεολόγων Σχολῆν. Οἱ ὑπογράψαντες τὴν ἀπόφασιν τῆς Σχολῆς καθηγηταί, οἱ σπουδάσαντες εἰς τὰ Πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης, ἐπέδωσαν λίβελλον προκειμένου νὰ ἀποκτήσουν τὸ δικαίωμα τοῦ φοιτητοῦ; Ἀλλὰ καὶ ἤξιωσαν τοιοῦτον λίβελλον ἀπὸ τοὺς φοιτητὰς τῆς Θεολ. Σχολῆς Ἀθηνῶν, οἱ ὅποιοι ἐπρέσβευον ἄλλὰ δόγματα; Εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν Ἀθηνῶν ἐσπούδασαν καὶ καθολικοί, καὶ διαμαρτυρούμενοι καὶ κληρικοί Ἐκκλησιῶν, ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον.

Ἀλλὰ ἡ ἀπόφασις τῆς Σχολῆς ἀναπτύσσει τὸ πνεῦμα τοῦ χαφιεδισμοῦ μεταξὺ τῶν φοιτητῶν ἐπὶ οὐσίᾳ τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ χριστιανικῆς ἀξιοπρεπείας. Διότι πῶς εἶναι δυνατόν ἡ Σχολὴ νὰ ἐλέγξῃ τὰς πεποιθήσεις τῶν φοιτητῶν, ἴαν δὲν εὐρεθοῦν ποταπὰ καὶ δουλοπρεπῆ ὄντα τὰ πληροφοροῦν τοὺς κυρίους τῶν διὰ τὰς πεποιθήσεις τῶν συνδέλων τῶν;

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν ἐρωτῶμεν: Ἀποτελεῖ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ ἐπιστημονικὸν ἐργαστήριον ἐλευθέρας ἐρεῦνης, ἢ εἶναι τοιούτῳ ὥρσιμῶν δικτατορῶν; Ἐὰν συμβαίῃ τὸ δεύτερον, τότε ἅς γνωστοποιηθῇ τοῦτο δι' ἐπιγραφῆς ἀνωθεν τῆς Σχολῆς. Ἐὰν ὅμως συμβαίῃ τὸ πρῶτον, τότε ὁ φιλελεύθερος κόσμος ὀφείλει νὰ διαμαρτυρηθῇ. Τὸν λόγον πρῶτον τὸν ἔχουν οἱ φοιτηταὶ ὅλων τῶν Σχολῶν.

Φοιτηταὶ τῆς Ἑλλάδος, ἀποτρέψατε διὰ τῶν ἐννόμων διαμαρτυριῶν σας, τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Πανεπιστημίου μας, εἰς τοὺς χρόνους τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως.

Σπουδασταὶ τοῦ Χριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ. Διατηρήσατε, ἀδιαλώβητον τὸ γόητρον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Νέοι καὶ Νέες τῆς Ἑλλάδος.

Ὅσοι αἰσθάνεσθε τὴν καρδίαν σας νὰ σκιρτᾷ ἀπὸ τὰ ἰδανικά τῆς Ἐλευθερίας, στιγματίσατε ἀπόφασιν ἐπαναφέρουσάν ἐν ἰσχύϊ τὸν θεσμόν τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως καὶ ἀναπτύσουσαν τὸ πνεῦμα τοῦ κα-

ταδοτισμοῦ καὶ τῆς χυδαιοπρεπείας μεταξύ τῆς σπουδαζούσης Νεολαίας.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν καὶ ἀπὸ τῆς παρουσίας στήλης, δὲν ὁμιλοῦμεν ἀπλῶς ὡς Παλῆται. Ὁμιλοῦμεν ὡς ἐλευθεροὶ πολῖται, ἐλευθέρου Κράτους καὶ νομίζομεν, ὅτι διὰ μίαν Σχολήν, δι' ἓνα Ἐπιστήμονα δι' ἓνα διανοούμενον γενικῶς, τὸ μόνον ὅπλον ἀγῶνος εἶναι ἡ γραφίς, ἡ εἰρωνεία, ἡ ἀπὸ ἔδρας διαφώτισις. Οὐδέποτε ὅμως ὁ ἐκβιασμός καὶ ἡ ἀπειλή. Τὸ τελευταῖον αὐτὸ μέσον προδίδει δειλίαν χαρὰ κτήρος καὶ ἀδυναμίαν ἐπιχειρημάτων. Ἀλλὰ καὶ στιγματίζει ἀνεπανορθώτως τὸ γόητρον μιᾶς Σχολῆς. Φειδόμενοι δὲ τοῦ γοήτρου τῆς Σχολῆς, ἡ ὁποία ἐξέθρεψε πολλοὺς ἐξ' ἡμῶν, διαμαρτυρούμεθα καὶ ἐπικαλούμεθα τὴν συνήγορον φωνήν, ὅχι τῶν δειλῶν καὶ τῶν ἀνάνδρων, ἀλλὰ τῶν Ἐλευθέρων καὶ ἀξιοπρεπῶν Ἑλλήνων.

Ἡ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΕΞ ΕΠΟΨΕΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ

ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου
κ Χρυσοστόμου Νασιλμῆ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ καινοτόμος Ἐκκλησία διὰ τὰ ἐπιτείνῃ ἐπὶ μᾶλλον τὰ δεινὰ καὶ τὰς διώξεις τῶν ἀρνούμενων εἰς αὐτὴν ὑπακοὴν Κληρικῶν, χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις καὶ μὲ ρυθμὸν ταχὺν συνέττασε δικογραφίαν καὶ ἀπήγγειλε κατ' αὐτῶν κατηγορίαν δῆθεν ἐπὶ «ἀποσχίσει, ἐπὶ στάσει, φατρίᾳ καὶ τυρείᾳ, πῆξει ἰδίου θυσιαστηρίου, καταφρονήσει τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου» καὶ γενικῶς ἐπὶ Παλαιολογισμῷ (Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ Σου Κύριε!), συνεκρότει δὲ τὸ ταχύτερον πνευματικὸν δικαστήριον καὶ ἐκ παρουσίας ζήλου ὑπὲρ τῶν δικαίων της!! ... κινουμένη ἐπέβαλλεν εἰς τοὺς κατηγορουμένους της, πολλάκις ἀναπολογήτους καὶ ἐρήμην τὴν ἐσχάτην τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποινῶν, τὴν καθαίρεσιν, ἣτις ἀποτελεῖ τὸν πνευματικὸν θάνατον. Ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἔκαμε χρῆσιν τῶν κανονικῶν δικαιωμάτων της καταδικάζουσα ὅχι τὸν ἀθλίον Κληρικὸν ἐκείνον, ἐκ τῶν ὁποίων γέμει ἡ Ἑλλάς, καὶ τῶν ὁποίων ὁ σκανδαλώδης βίος προκαλεῖ καθημερινῶς τὴν κοινήν ἀγρίαν καὶ ἀγανάκτησιν, ἀλλὰ τοὺς Κληρικούς ἐκείνους, οἵτινες, ἐξ εὐλαβείας καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὰ αἰωνόβια θέσμια τῆς Ἐκκλησίας, ἡρνήθησαν νὰ καταστῶσι συγκαίνονοι καὶ συνυπεύθυνοι εἰς τὰς παρανομίας της. Εἰς τοῦτο δὲ προσέβαινε διὰ νὰ πτοήσῃ τοὺς ἀπλοϊκοτέρους καὶ ἀδαεστέρους ἐξ αὐτῶν, τινὲς τῶν ὁποίων οὕτω τρομοκρατούμενοι ἐξαιτοῦντο τὴν συγγνώμην καὶ τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῶν, τὴν ὁποίαν καὶ ἐπετύγχανον ἄνευ μεγάλης διαδικασίας παρὰ τῆς καταδικασάσης αὐτοὺς Ἐκκλησίας. Ἐκείνοι ὅμως, οἵτινες ἡγνόουν τὴν ἀντικανονικὴν καὶ παρανόμους ἐπιβληθεῖσαν εἰς αὐτοὺς δῆθεν καθαίρεσιν καὶ ἐξηκολούθουν ἱεροσυνοῦντες ὑφίσταντο καὶ ἐτέραν δίωξιν ὑπὸ τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, εἰς τὰ ὁποῖα κατηγγέλοντο ἐπὶ ἀντιποιήσει δῆθεν ἀρχῆς.

Εἰς τὰ πολιτικά δὲ δικαστήρια συρόμενοι, ἄλλοτε μὲν ἠθωοῦντο, ἐὰν συνέβαιναν οἱ δικασταὶ νὰ ἔχουν σχετικὴν εὐσυνειδησίαν, ἄλλοτε δὲ κατεδικάζοντο εἰς μακρὰν φυλάκισιν καὶ βαρύντατα πρόστιμα, ἐὰν οἱ δικασταὶ ἦσαν δυσμενῶς προκατειλημμένοι. Καὶ οὕτω συνέβαινε νὰ διασύρῃται τὸ ἱερατικὸν σχῆμα καὶ νὰ ἐξευτελίζεται δημοσίᾳ ἐπὶ μειώσει τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ γοήτρου καὶ τῆς ἱεροπρεπείας τοῦ Κλήρου.

Δραματικά ἦσαν αἱ ἡμέραι τῆς δίκης τῶν Ἀρχιερέων Δημητριάδος Γερμανοῦ καὶ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου καὶ τοῦ Ἐφετερίου Ἀθηνῶν. Εἰς τὰ δικαστήρια ταῦτα ἐδόθη ἡ εὐκαιρία ἐνώπιον πολυπληθεῶς ἀκροατηρίου νὰ ἀναπτυχθῶσιν οἱ Κανονικοὶ λόγοι, ἐνεκα τῶν ἐποίων ἠναγκάσθησαν οἱ δύο οὗτοι Ἀρχιερεῖς νὰ διακόψωσι πᾶσαν πνευματικὴν σχέσιν καὶ ἀναφορὰν πρὸς τὴν καινοτομήσαν Ἐκκλησίαν, καὶ μετὰ τῶν Κανονικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν τούτων λόγων νὰ ἀναπτυχθῶσι καὶ οἱ Ἐθνικοὶ λόγοι, οἵτινες ἐπιβάλλουν τὴν ἐμμονὴν εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις, ἵνα μὴ ἐκ τῶν εἰσαγομένων καινοτομιῶν αἱ Σλαβικά ὁμόδοξοι Ἐκκλησίαι εὗρωσι κανονικά ἐρείσματα καὶ βασίμους Ἐκκλησιαστικὰς κατηγορίας ἐναντίον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἵνα μὴ συνεπέει ἀτὼν βασίμων τούτων κατηγοριῶν ὁ Σλαβισμὸς ἐπιτύχῃ εἰς βάρος τῶν προνομίων τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐπὶ τῶν Πατριαρχικῶν Θρόνων τῆς Ἀνατολῆς, ὅσα ματαίως ἄλλοτε πάση θυσίᾳ καὶ τέχνῃ ἐπεδίωξε, καὶ ἵνα μὴ ἐκ τῶν πραγμάτων αἱ μὲν Σλαβικά Ἐκκλησία στερεῶς κρατοῦσαι τὰς παραδόσεις ἐμφανίζονται ἐγκαυχώμεναι ἐπὶ ἀκραιφνεῖ καὶ γνήσιᾳ Ὁρθοδοξίᾳ, ἡ δὲ Ἑλληνικὴ τοιαύτη κατηγορεῖται ὡς λατινίζουσα καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπηλλοτριωμένη (°) Διότι τὸ δημιουργηθεὶν σχίσμα, ἐὰν διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους ἐπὶ τοῦ παρόντος παραμένῃ τυπικὸν καὶ ἀκήρυκτον, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ἀσφαλῶς ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν τὸ σχίσμα θὰ καταστῇ ἐπίσημον καὶ κεκηρυγμένον, πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν παλαιῶν ἐπιδιώξεων τοῦ Σλαβισμοῦ εἰς βάρος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν προνομίων τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ διὰ τοῦτο θὰ πταίωμεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, οἵτινες ἐλαφρᾷ τῇ συνειδήσει μετελλάξαμεν τὴν Πατροπαράδοτον Ἐκκλησιαστικὴν Ὁρθόδοξον Ἰδεολογίαν διὰ τῆς ψευδωνύμου τῆς Δύσεως γνώσεως, καὶ ἐπροτιμήσαμεν νὰ συνεορτάζωμεν τὰς μεγάλας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἑορτὰς μετὰ τῶν αἱρετικῶν τῆς Δύσεως Ἐκκλησιῶν, παρὰ μετὰ τῶν ἀδελφῶν ὁμοδόξων τῆς Ἀνατολῆς τοιούτων.

(Ἀκολουθεῖ)

(*) Κατὰ τὸ 1941 ἐγγράφη εἰς τὰς ἐφημερίδας ἡ εἰδησις ὅτι ἡ Σερβικὴ Ἐκκλησία ἐτέλεσεν Ἅγιον Μύρον καὶ ἔδωκεν ἐξ αὐτοῦ εἰς τὴν Βουλγαρικὴν Ἐκκλησίαν. Γνωστοῦ ὄντος ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦ καθαιγιασμοῦ, τοῦ Μύρου εἶχεν ἑκπαλαί ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἡ πρῶξις αὐτῆς τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας νὰ παύσῃ λαμβάνουσα ἐφεξῆς ὁ Μύρον ἐκ τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου ἀποδεικνύει ὅτι, εἰς τὴν σλαβικὴν συνείδησιν τὸ Οἴκ. Πατριαρχεῖον δεχθέν τὸ νέον ἡμερολόγιον δὲν θεωρεῖται πλέον Ὁρθόδοξον.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ
ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΔΩΝ «Ἡ ΤΑΒΙΘΑ».

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην 24)10)50 ἐπανηγύρισε μεγαλοπρεπῶς ἡ εἰς Πειραιᾶ ἐδρεύουσα ἀδελφότης κυριῶν καὶ κορασίδων ἡ «Ταβιθά». Τὸ πρωτὶ ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὴ λειτουργία ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Διαιλείας κ. Πολυκάρπου, ὅστις καὶ προΐσταται πνευματικῶς τῆς Ἀγαθοεργοῦ Ἀδελφότητος ἡ ὁποία τιμᾷ τὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ τὴν Κοινωνίαν ἐν γένει. Εἰς τὴν λειτουργίαν παρευρέθησαν ἅπαντα τὰ μέλη τῆς ἀδελφότητος, πρὸς τὰ ὁποία ὠμίλησε ἐνθουσιωδέστατα ὁ Ἐπίσκοπος.

Μετά τὴν λειτουργίαν ἐγένετο δεξίωσις τῶν μελῶν καὶ ἀντηλλάγησαν ὠρισμένα σκέψεις ἐπὶ τῆς πορείας τοῦ ἔργου.

Ἡ ἐπέτειος τῆς Μεγάλης αὐτῆς ἡρωίδος τῆς ἀγάπης, τὴν ὁποίαν ἀνέστησε ὁ Κύριος, μᾶς υπενθυμίζει τὸ ἔργον καὶ τὴν ὑπέροχον ἀποστολὴν τῆς ὁμωνύμου ἀδελφότητος τοῦ Πειραιῶς. Εἰς ἓνα περιβάλλον χριστιανικῆς ἀφανείας διεξάγεται μίᾳ ὑπέροχος ἐργασία. Ὅπως ἀκριβῶς τὸ ἄνθος ἀναπτύσσεται ἀθορύβως μέσα εἰς τὸ κατοπράσινον φύλλωμα τοῦ φυτοῦ καὶ ἡ παρουσία του γνωστοποιεῖται μόνον ἀπὸ τὸ ἄρωμα του, οὕτω καὶ ἡ χριστιανικὴ κίνησις τῆς «Ταβιθά» διεξάγεται ἀθορύβως μέσα εἰς τὸ περιβάλλον τῆς Χριστιανικῆς ἀξιοπρεπείας καὶ τὴν ἀντιλαμβάνονται μόνον, ὅσοι δέχονται τὰς συνέπειας τῆς ἀγαθοεργοῦ δρασεώς της.

Πόσοι ἀσθενεῖς δέχονται τὰς θωπείας μιᾶς στοργικῆς ἀγάπης τῶν μελῶν τῆς «Ταβιθάς»! Δεμένον ἀπὸ τὸν πόνο στὸ κρεβάτι τοῦ νοσοκομείου βλέπουν σὰν ἀνοιξιὰτικο μήνυμα μιᾶς νέας ζωῆς, τὴν ἐπισκεψι τῶν ἐργατριῶν τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

Πόσα παιδάκια δέχονται στὴν ἀπαλὴ καρδούλα τους τὰ οὐράνια διδάγματα τοῦ λυτρωτοῦ, ἀπὸ τὸ στόμα σεμνῶν κατηχητριῶν!

Πόσες πτωχὲς οἰκογένειαι ἀκοῦνε στὴν βαρυχειμωνεὶα τῆς φτώχειας τους, τὸ ἐλπιδοφόρο κτύπημα στὸ φτωχικὸ τους, ἀπὸ τὶς ἐργάτριες τοῦ Χριστιανικοῦ ἀλτροῦσμοῦ.

Σ' ὅλες αὐτὰς τὶς ψυχὰς, τῶν εὐγενικῶν νεανίδων καὶ κυριῶν, βασιλεῦει ἡ ἀθάνατη μορφή τῆς Ἀγίας τῆς Ἰόππης, τῆς Ταβιθάς, φωτοστόλιστη ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν καλωσύνην. Γι' αὐτὸ καὶ κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς μνήμης της, βασίλευσε στὸ εὐτυχισμένο ἐκκλησίασμα τοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους, Ὁρφανοτροφείου, μιᾷ πνευματικῇ χαρᾷ, ἓνας ἄριστος ἐνθουσιασμός, μιᾷ οὐρανίᾳ εὐφροσύνῃ. Στὴν ἱερὰ αὐτὴ μυσταγωγία, ὅσοι παρευρέθησαν ἡσθάνθησαν τὸ ἑλαφρὸ θρόϊσμα τῆς Ἀγίας ψυχῆς, ποὺ πτερύγιζε μέσα στὸ Ναό, νὰ θωπεύῃ τὶς ψυχὰς ὅλων μας καὶ νὰ μᾶς συμβουλεύῃ «Ἀδελφοί τὸ ὠραιότερον ἔργον, ποὺ φέρνει τὸν χριστιανό, κοντὰ στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ Ἀγάπη. Γίνετε λοιπὸν προσηγορὶα σὲ κάθε πονεμένο καὶ σκορπίστε τὴν χαρὰ γύρω σας».

Ἀξέχαστη πραγματικὰ θὰ μείνῃ ἡ λειτουργία τῆς Ἀγίας Ταβιθάς, ποὺ τὴν ἔκανε συγκινητικώτερη ἡ κατανυκτικὴ ἀκολουθία της, ποὺ τὴν ἐξεπόνησε

ὁ ἐλλογιμώτατος Ἀριστείδης Καρβέλλας καὶ τὴν ἐφιλοτέχνησε ὁ φιλότεχνος Ἥλλας Ἀγγελόπουλος.

Ἡ στήλη αὐτὴ συγχάριε θερμότατα τὴν ἀδελφότητα τῆς «Ταβιθάς» καὶ εὐχεται ὅπως ὁ Θεὸς ἐνισχύῃ τὰς ὁραίας καὶ εὐγενεῖς προσπάθειάς της Ὁργανώσεως πρὸς τὸ καλὸν τῆς κοινωνίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

ΝΕΑΙ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ

Τὴν ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τῆς Διοκousης Ἐκκλησίας «Ἐκκλησία» εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 20 φύλλον τῆς 15 10—50 γράφει μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἐτερον ζήτημα ἐξαιρετικῶς ἐπέιγον εἶναι τὸ παλαιό-μερολογητικόν. Εἶναι ἀληθὲς πρωτοφανὲς καὶ ἐξωφρενικὴ ἡ ἐξέλιξις, τὴν ὁποίαν παρουσιάζει ἡ πληγὴ αὐτὴ τῆς συγχρόνου Ἐκκλησίας. Ἐν τῇ ἐπίσημῃ Ἐκκλησίᾳ δεσμεύεται ἀνὰ πᾶν τὴν βῆμα ἀπὸ τὴν κειμένην νομοθεσίαν, εἰ ὁπαδεῖ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου ἐξυφάλλισαν ἀπόλυτον ἀσυνδοσίαν. Χειροτονοῦσιν ἱερεῖς καὶ κατὰ δεκάδας ἐπισκόπους, ἀνεγερουσὶ ναοὺς καὶ μοναστήρια κατὰ βούλησιν καὶ ἀνευ ἀδείας, περιέρχονται ἐλευθέρως ἡ ἀγυρτικὴ αὐτὴ ἀσυνδοσία καὶ ἀκολασία ἐπηρεάζει οὐσιωδῶς καὶ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῆς κανονικῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ αἰδήποτε πειθορτικὴ κύρωσις κρινεῖται θρασυταία ἀπὸ τοῦ ὑπευθύνου, ὡς ἄδικος, συνεπάγεται ἀποσκρῆσιν καὶ πσοχώρσιν εἰς τὸν παλαιὸν ἡμερολογισμόν, ἐπιτρέπουσαν πᾶσαν ἀληθειάν καὶ πᾶσαν ἀγυρτείαν. Ἡ κατάστασις τὴν δύναται πλέον νὰ παραταθῇ καὶ θέλομεν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ὁ κ. ὑπουργὸς θὰ ἐπιδιώξῃ τὴν λήψιν μέτρων ἀποτελεσματικῶν, ἵνα τεθῇ τέρμα εἰς τὴν πρωτοφανῇ αὐτὴν ἀνωμαλίαν».

Αὐτὰ γράφει ἡ «Ἐκκλησία» ἡ δὲ Θεολογικὴ Σχολὴ ἀνεκοίνωσε ἐπισήμως τὰ κάτωθι τερατουργήματα «Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν φοιτητῶν τῆς Σχολῆς ὅτι κατ' ἀπόφασιν ὁμόφωνον τῆς Σχολῆς ληφθεῖσαν κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 10—10—50 δὲν θὰ γίνονται δεκτοὶ πρὸς εξέτασιν, ὅσοι ἐχόμενοι τοῦ Παλαιοῦ ἡμερολογίου, δὲν εὐρίσκονται εἰς κανονικὰς σχέσεις πρὸς τὰς νομίμους Ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς. Οἱ τυλὸν μέχρι τοῦδε εἰς κατάστασιν τοιοῦτην διατελοῦντες, δέον νὰ ὑποβάλωσιν εἰς τὴν Σχολὴν κανονικὸν ἁλβελον».

Ἐκ τῶν δύο αὐτῶν δημοσιευμάτων καταφαίνεται ἡ σοβαρότης τῆς καταστάσεως. Ἡδὴ τὸ συβούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἐπεσκέφθη τὸν ὑπουργόν, τὸν Πρό-τανιν Πανεπιστημίου καὶ ἤρχισεν δημοσιογραφικὸν καὶ πολυμέτωπον ἀγῶνα.

Τὴν κατάστασιν αὐτὴν, ὀφείλουν νὰ κατανοήσουν ὅλοι καὶ νὰ συμβάλουν δι' ὅσων δύνανται εἰς τὸν θριαμβόν. Ἀγωνιζόμεθα διὰ τὴν Ἐλευθερίαν καὶ Ὁρθοδοξίαν Ὅσοι πιστοὶ προσέλθετε.

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΩΝ

Καθ' ὅτι γινώσκοντες εἰς τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανούς ὅτι ἡ Διοκous τῶν γραφειῶν ἐξετύπωσεν καὶ ἐφέτος ἡμερολόγια (τοίχοι, τοῦπης, ἐγκόλπια καὶ ἐπιτραπέζια).

Ὡς ἐκ τούτου πρέπει τὰ παραρτήματα νὰ σπεύσουν νὰ παραγγείλουν ἐγκαίρως ἀριθμὸν ἡμερολογίων διὰ νὰ μὴ ἐξαντληθοῦν.

Αἱ τιμαὶ τῶν ἡμερολογίων θὰ ἀνακοινωθῶσιν εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντῆς
Ἐπισκόπος Διαιλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ
Χαλκοκονδύλη 7

Διευθυντῆς Τυπογραφου : Γεώργιος Σεργιπίνης
Θεμιστοκλέους 33—Ἀθήναι

Κοινωνικά Ζητήματα

Η ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἀρχιμ. Ἀνθίμου Πρωτοσ. οὐ

Ἐκ τοῦ ἐγεργθέντος ἐσχάτως θορύβου καὶ σκανδάλων εἰς τοὺς κύκλους τοῦ ἀποβιώσαντος ἐπισκόπου Βρεσθένης κυροῦ Ματθαίου, οἷσις ἐν τῇ πολιτικῇ αὐτοῦ διαθήκῃ ἀφήνει οὐσιαστικὸν ἀντικαταστάτην του τόσο ἐν τῷ περὶ οὐσιαστικὸν μέρος, ὅσον καὶ εἰς τὸ πνευματικὸν τὴν Μοναχὴν Μαριὰμ ἡγουμένην τῆς Ἱ. Μονῆς Πευκοβουνογιατρίσης, λαμβάνω τὴν ἀφορμὴν ἐν τῷ παρόντι ἀρθρῷ μου, νὰ ἀναπτύξω κατὰ τὸ ἐνδὸν τὸ θέμα: τίς ἡ θέσις τῆς γυναίκος ἐν τῇ Ὁρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱερὰς κανόνας καὶ Ἱερὰς παραδόσεις; Τὸ σπουδαῖον τοῦτο ζήτημα τὸ λύει ἀμέσως καὶ διὰ βραχέων ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγων. «Αἱ γυναῖκες ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις σιγάτωσαν· οὐ γάρ ἐπιτέτραται αὐταῖς λαλεῖν, ἀλλ' ὑποτάσσασθαι, καθὼς καὶ ὁ νόμος λέγει. εἰ δὲ τί μαθεῖν θέλουσιν, ἐν οἴκῳ τοῦ ἰδίου ἀνδρός ἐπερωτάτωσαν· αἰσχρὸν γάρ ἐστὶ γυναιξὶν ἐν ἐκκλησίᾳ λαλεῖν». (Α. Κορινθ. ιδ' 34—35).

Ἡ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου διάταξις αὕτη τοῦ Ἀποστόλου εἶναι σαφὴς καὶ ὁριστικὴ, οὐδεμίαν δ' ἐπιδέχεται ἀμφιβολίαν ἢ διαφορὰν ἐρμηνείας. Ἐν τοῖς προηγουμένοις ὁ θεὸς Ἀπόστολος ἀναπτύσσει τοῖς Κορινθίοις τὸν τρόπον τοῦ τελεῖν τὰς Ἱερὰς αὐτῶν τελετὰς ἐν ταῖς ἐπὶ τούτῳ συγκροτούμεναις ἐκκλησίαις, πῶς πρέπει τούτῳ νὰ ἀναγιγνώσκωσι, πῶς νὰ ἐρμηνεύωσι τὰς ἁγίας Γραφὰς κ.λ.π. Ἀκολουθῶς δὲ ἀποφαίνεται ὁριστικῶς, ὡς ἀνωτέρω, ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν πρέπει κατ' οὐδένα λόγον νὰ λαμβάνωσιν μέρος εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας. Οἰκοθεν ἐννοεῖται, ὅτι ἀφοῦ ἀπαγορεύεται τῇ γυναικὶ καὶ ἀπλῶς τὸ ἀναγιγνώσκειν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, πολὺ περισσότερο ἀπαγορεύεται αὐτῇ τὸ προάγεσθαι εἰς ἀξιώματα ἐκκλησιαστικά, καὶ εἰς τὸ διοικεῖν τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ μοναχὴ Μαριὰμ συμφώνως μὲ τὸ πνεῦμα τῆς διαθήκης τοῦ ἀποβιώσαντος ἐπισκόπου Ματθαίου νῦν ἀπαιτεῖ τὴν ἀρχηγίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῆς παραγράφου ἣτις ἔχει ἐπὶ λέξει «Ἐὰν μάθουν οἱ ἀδελφοί, Ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς καὶ αἱ ἀδελφαὶ εἰς τὴν ὑπακοὴν πρὸς τὰς δοθείσας ἐντολὰς μου καὶ πρὸς τὸν σεβασμὸν τῆς γεροντίσης καὶ τέκνου μου πνευματικοῦ Μαριὰμ καὶ ἀναγνωρίζουν καὶ ὑπακούουν αὐτὴν ὡς πνευματικὴν Γερόντισσαν καὶ *Προϊστάμενὴν τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος* (λέγε ὁλοκλήρου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας!) καὶ τῶν Ἱ. Μονῶν ὡς *προχειρισθείσαν* παρ' ἐμοῦ τοῦ πνευματικοῦ σας πατρὸς Ματθαίου...»

(Πρ. βλ. Κήρυξ Γνησίων Ὁρθοδόξων ἀριθ. φύλου 1 ἔκτακτος ἐκδόσις σελὶς 1) Ἐπομένως συμφώνως μὲ τ' ἀνωτέρω δέον ἡ Μοναχὴ Μαριὰμ νὰ διευνήθῃ καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ἱερεῖς τὸ ἡγου-

μενοσυμβούλιον καὶ μοναχοὺς τῶν ἀνδρικῶν Μονῶν ἀλλὰ τοῦτο οὐδαμοῦ συναντᾶται ἐν τῇ μακραίωνι ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι γυναῖκες τινες ἀνεφάνησαν κατὰ τοὺς ἀποστολικοὺς χρόνους διατεινόμεναι, ὅτι ἐνεπνέοντο ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἤρξαντο ἐπομένως νὰ διδάσκωσιν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις. Τοῦτο περιγέγραπται ἐν τῷ 11ῳ κεφαλαίῳ τῆς αὐτῆς πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς· ἀλλ' ὁ ἀπόστολος ὡς φαίνεται ἐλεῖ ἐπιτίθεται λαύρως κατὰ τῶν γυναικῶν ἐκείνων ὡς καὶ κατὰ παντὸς ἐπιτρέποντος τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐπιτάσσει ὁριστικῶς τοῖς ἐν Κορίνθῳ νὰ παύσῃ λαμβάνουσα πλέον γῶραν τοιαύτη πρᾶξις ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ «ἐν ὑμῖν λέγει, αὐτοῖς κρίνατε· πρέπει ἐστὶ γυναικὰ ἀκατακάλυπτον τῷ Θεῷ προσεῦχθαι; ἢ οὐδὲ αὕτη ἡ φύσις διδάσκει ὑμᾶς; κ.λ.π. (Α' Κορινθ. ΙΑ 13—14) Καὶ πρὸς τὸν Τιμόθεον ἐπίσης γράφει ὁ Παῦλος «γυνὴ ἐν ἡσυχίᾳ μανθανέτω ἐν πάσῃ ὑποταγῇ· γυναικὶ διδάσκειν οὐκ ἐπιτρέπω οὐδὲ αὐθεντεῖν ἀνδρός, ἀλλ' εἶναι ἐν ἡσυχίᾳ» (Α' Τιμόθ. Β 11—12). Παραβαίνει λοιπὸν ἡ μοναχὴ Μαριὰμ θεμελειώδη διδασκαλίαν τῆς ἐκκλησίας, ὅταν τίθεται ἐπὶ κεφαλῇς Ἀρχιερέων Ἱερέων καὶ μοναχῶν καὶ προϊστάται ἀνδρικῶν Ἱ. Μονῶν καὶ εἶναι ἀξιοκατάκριτος. Ὁ ἀποβιώσας ἐπίσκοπος Βρεσθένης Ματθαῖος, ἐὰν ὄντως συνέταξε τοιαύτην διαθήκην, πρᾶγμα ποῦ διστάζομεν νὰ τὸ πιστεύσωμεν, διότι ὑποψία ὑπάρχει ὅτι εἶναι ψευδής, ἀφίσταται πολὺ τῶν θείων καὶ Ἱ. Κανόνων καὶ τῶν Ἱ. Παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπομένως δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ δικαίωτα, ὅτι εἶναι περιφρονητὴς τῶν αἰωνωβίων διατάξεων τῆς ἐκκλησίας. Δικαίως ὅθεν ἐπανεστάτησαν κατὰ τῆς τοιαύτης διαθήκης οἱ εὐσεβεῖς Μοναχοί.

Τινες ὁμῶς εἶναι οἱ λόγοι, δι' οὓς ὁ Ἀπόστολος δὲν ἐπιτρέπει εἰς τὴν γυναῖκα, ὅχι μόνον νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὰ τῆς λατρείας ἐν τῷ Ναῷ, ἀλλ' οὐδὲ νὰ ἐρωτᾷ, διαρκούσης τῆς ἐκκλησίας, ἐὰν ἔχη ἀπορίαν τινὰ ἐπὶ τινος ἀντικειμένου; μόνον δέ, λέγει ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὅταν ἐπιστρέψῃ, τότε δύναται νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς οἰκείους τῆς περὶ τῆς ἀπορίας αὐτῆς· ἐν τῇ Ἱερᾷ ὁμῶς συναθροίσει πρέπει ἀπολύτως νὰ σιγᾷ; μήπως ἄρα γε διατέτακται τοῦτο πρὸς περιφρόνησιν εἰς αὐτὸ τὸ θῆλυ γένος; Ὁχι βεβαίως· διότι ἄλλαχού ἀποφαίνεται ὁ αὐτὸς ἀπόστολος ὅτι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡ γυνὴ εἶναι ἴσης ἀξίας τῷ ἀνδρὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς διακρίσεως «οὐκ ἐν ἄρσεν καὶ θῆλυ πάντες ὑμεῖς εἰς ἐστὲ» (Γαλατ. γ. 28) καὶ πάλιν προτρέπει τοὺς πιστοὺς νὰ ἔχωσιν τοιαύτην ἀγάπην πρὸς τὰς γυναῖκας, ὅταν ἀγάπην ἔδειξεν ὁ Χριστὸς πρὸς τὴν ἐκκλησίαν αὐτοῦ κρεμασθεὶς ἐπὶ ξύλου, χάριν αὐτῆς καὶ θυσιασθεὶς ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. «Οἱ ἄνδρες ἀγαπάτε τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἡγάπησε τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἑαυτὸν παρέδωκε ὑπὲρ αὐτῆς» (Ἐφεσ. ε. 25) Καὶ ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἐπίσης ἀποκαλεῖ τὸν ἄν-

δρα καὶ τὴν γυναῖκα ἐξ ἴσου «συγκληρονόμους χάριτος ζωῆς» (Α. Πέτρ. γ. 7) Καὶ ἐν γένει εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Κ. Διαθήκης καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστός καὶ οἱ ἀπόστολοι αὐτοῦ ὁμοφώνως ἀποφαίνονται περὶ τῆς γυναικός, ὅτι κατέχει ἴσην ἀξίαν, καὶ ἴσην θέσιν μετὰ τοῦ ἀνδρὸς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ποία λοιπὸν εἶναι ἡ αἰτία τῆς αὐστηραῆς καὶ ὀριστικῆς ἀπαγορεύσεως τῆς γυναικός τοῦ λαμβάνειν μέρος εἰς τὰ τῆς λατρείας καὶ πολὺ περισσότερον εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας;

Ἐκ τοῦ καθολικοῦ πνεύματος τῶν Ἀγίων Γραφῶν καταφαίνεται, ὅτι ἡ γυνὴ καίτοι ἀφ' ἑνὸς ὁμολογεῖται ἴσης ἀξίας τῷ ἀνδρὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, εἶναι ὅμως ὑποδεστέρα τοῦ ἀνδρὸς ὡς πρὸς τὴν κατασκευὴν αὐτῆς, καὶ ἐπομένως ὡς πρὸς τὸν προορισμόν, ὃν ὠρίσθη ἐν τῷ κόσμῳ νὰ ἐκπληροῖ παραβαλλομένου τοῦ προορισμοῦ αὐτῆς ὡς πρὸς τὸν τοῦ ἀνδρὸς. Καὶ κατὰ πρῶτον ἐν τῇ δημιουργίᾳ φαίνεται ὅτι κυρίως ὁ ἀνὴρ ἐπλάσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ· εἰτα δὲ, ἐπειδὴ «οὐκ ἦν καλὸν τὸν ἄνθρωπον εἶναι μόνον» (Γενεσ. Β' 18) ἐπ' ἄσθη καὶ ἡ γυνή, ληφθεῖσα ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ ἀνδρὸς (Γενεσ. Β. 21) Ἄρα ἡ γυνὴ φαίνεται ὑποδεστέρα κατ' ἀρχὴν καὶ ἀσθενεστερά τοῦ ἀνδρὸς, ὡς αὐτοῦ ὄντος τοῦ κορμοῦ ἐξ' οὗ αὕτη ὡς παραφυὰς ἀνεφύη. Τὴν φυσικὴν αὐτὴν ἀσθένειαν τῆς γυναικός ὁμολογεῖ ρητῶς ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἐπιβάλλων μάλιστα τῷ ἀνδρὶ διὰ τοῦτο περισσότεραν πρὸς τὴν γυναῖκα ἀγάπην καὶ προστασίαν «Οἱ ἄνδρες συνοικοῦντες ταῖς γυναῖξιν, ὡς ἀσθενεστερῶ σκευεὶ τῷ γυναικεῖ ἀπονέμετε τιμὴν» (Α. Πέτρ. γ. 7). Φαίνεται λοιπὸν, ὅτι ἐνεκα ταύτης τῆς φυσικῆς ἀδυναμίας ἡ γυνὴ ὠρίσθη, οὐχὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ κόσμου, νὰ εἶναι ὑποτεταγμένη εἰς τὸν ἄνδρα καὶ αὐτὸς ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ εἶναι ὑπερασπιστὴς αὐτῆς. Καὶ κατὰ πρῶτον εὐθύς μετὰ τὴν πτώσιν εἰς τὴν ἁμαρτίαν τοῦ τε Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας, ὁ Θεὸς ἀποβλέπων εἰς τὴν φυσικὴν ἀδυναμίαν τῆς γυναικός, ἐνεκα τῆς ὁποίας ἐξηπατήθη ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος τοῦ κακοῦ, καὶ παρέσυρε καὶ τὸν ἄνδρα ἐντέλλεται αὐτῇ ρητῶς νὰ ὑποτάσσηται εἰς τὸν ἄνδρα καὶ εἰς αὐτὸν πάντοτε νὰ ἀτενίσῃ «Πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ἀποστρόφη σου, καὶ αὐτὸς σοῦ κυριεύσει» (Γενεσ. Γ. 16). Ὁ δὲ ἀπόστολος Παῦλος λέγει «Ἀδὰμ πρῶτος ἐπλάσθη, εἰτα Εὕα. Καὶ Ἀδὰμ οὐκ ἡπατήθη· ἡ δὲ γυνὴ ἀπατηθεῖσα ἐν παραβάσει γέγονε» (Α. Τιμοθ. Β. 13—14) καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀποφαίνεται ὅτι ἡ γυνὴ οὐδέποτε πρέπει νὰ ἀρχῇ τοῦ ἀνδρὸς, ὡς ἐκ τῆς ἀδυναμίας αὐτῆς καὶ συνεπῶς οὐδέποτε νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα. «Οὐ γὰρ ἐπιτέτραπται ταῖς γυναῖξιν ἐν ἐκκλησίαις λαλεῖν, ἀλλ' ὑποτάσσεσθαι καθὼς καὶ ὁ νόμος λέγει» (Α. Κορινθ. ΙΔ. 34).

(Ἀκολουθεῖ)

Ὅλα τὰ θρησκευτικὰ καὶ Ἐκκλησιαστικὰ βιβλία, θὰ τὰ βρῆτε εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον «ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
Στοὰ Φέξη 72 Ἀθῆναι

ΛΟΝ ΤΟΠΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Χαραλάμπους Ὁρφανοτροφείου, συνεκλήθη τὸ 1ον Τοπικὸν Συνέδριον Ἀθηνῶν-Πειραιῶς. Καίτοι ἡ προσέλευσις ὑπῆρξε μετριωτάτη, ἐν τούτοις ἡ ἐργασία ὑπῆρξε ἀποτελεσματικὴ. Ἀπὸ τῆς 4ης ἀπογευματινῆς ἤρχισαν νὰ προσέρχωνται οἱ ἄνδρες τῶν Ἐκκλησιασμάτων καὶ οἱ ἐπίτροποι τῶν περισσότερων Ἱερῶν Ναῶν.

Εἰς τὰς 4.30' ἐγένετο ἡ ἐναρξίς τῆς συνεδριάσεως, ἀφοῦ προηγουμένως ἐψάλη κατασκευαστικὸς ἐσπερινός. Τὴν ἐναρξιν ἐκήρυξε ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Διαυλείας κ Πολύκαρπος. Οὗτος ἠύλογησε τοὺς συνέδρους, διαβεβαίωσε αὐτοὺς περὶ τῆς ἀμερίστου συνδρομῆς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐξήγησε τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους διέρχεται ἡ ὀρθοδοξία καὶ παρελλήλισε εὐστοχώτατα τὴν σημερινὴν ἱστορικὴν περίοδον, μὲ τὴν περίοδον τῆς Εἰκονομαχίας. Ἐν συνεχείᾳ ἐπεκαλέσθη τὸν ζῆλον τῶν συνέδρων, ὅστις ἀπαιτεῖται διὰ τὴν διοργάνωσιν τῶν δυνάμεών μας καὶ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν κινδύνων. Συνέστησε ἀγάπην καὶ βοήθειαν πρὸς τὸ Δ.Σ. τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Μετὰ ταῦτα ὁ Πρόεδρος κ. Ἀναγνωστόπουλος, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὸ συμβούλιον ἀνῆλθε εἰς τὸν σολέα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ ἀφοῦ προσεφώνησε τοὺς συνέδρους ἐκάλεσε τὸν Γεν. Γραμματέα νὰ ἐκθέσῃ τὰς ἀπόψεις τοῦ Δ.Σ. ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς διοργανώσεως. Τὰς ἀπόψεις αὐτὰς δυνάμεθα νὰ συνοψίσωμεν εἰς τὰς κατωτέρω θέσεις.

1) Διορισμὸς τριμελῶν ἐνοριακῶν ἐπιτροπῶν ἀντιπροσωπευουσῶν τὴν Ὁργάνωσιν εἰς ἐκάστην ἐνορίαν.

2) Σκοπὸς τῶν ἐπιτροπῶν: Ἡ διάθεσις τοῦ περιοδικοῦ, ἡ διοργάνωσις τῶν μελῶν τῆς ἐνορίας καὶ ἡ συνειδητοποίησις αὐτῶν, ἡ εἴσπραξις τῶν συνδρομῶν καὶ ἡ διὰ παντὸς τρόπου ἐπικοινωνία ἐκάστης ἐνορίας μετὰ τοῦ Κεντρικοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

3) Ἡ καθ' ἑκάστον μῆνα σύγκλησις ὅλων τῶν ἐνοριακῶν ἐπιτροπῶν ἢ λογοδοσία εἰς αὐτὰς τῶν πεπραγμένων τοῦ Δ.Σ. κατὰ τὴν μηνιαίαν περίοδον καὶ ἡ διατύπωσις τοῦ προγράμματος διὰ τὸν ἐπερχόμενον μῆνα.

Μετὰ τὸν Γεν. Γραμματέα ὠμίλησαν ἐκ τῶν συνέδρων ἀρκετοί, μεταξύ τῶν ὁποίων ὁ Κ. Κόμνιος συστήσας πρόοδον, τῆς διοργανώσεως καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας, πρὸς τὸν σκοπὸν συγκροτήσεως Πανελλαδικοῦ Συνεδρίου, ἀνωτάτου τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος Σώματος.

Ἐπίσης ὁμίλησε ὁ Κ. Λεούσης, ὁ Κ. Ξύγκος, ὁ Θ. Βογιατζῆς καὶ ἄλλοι τίνες.

Οἱ σύεδροι ἐξουσιοδότησαν τὸ Δ. Συμβούλιον, ὅπως ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Ἱ. Συνόδου, προβῇ εἰς τὸν διορισμὸν τῶν τριμελῶν ἐνοριακῶν ἐπιτροπῶν εἰς τοὺς Ναοὺς Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, μέχρις ὅτου θὰ γίνωσιν αἱ ἐνδεδειγ-

μέναι ἀρχαιρεσίαι, διὰ τὴν ἀνάδειξιν αἰρετῶν ἢ οριακῶν ἐπιτροπῶν.

Τὸ πρῶτον αὐτὸ τοπικὸν συνέδριον, ὑπῆρξεν ἢ πραγματοποιήσῃς ἀποφάσεως τοῦ Δ. Σ. ὅπως ἔλθῃ εἰς στενωτέραν ἐπαφὴν μὲ τὰ Ἐκκλησιαστικά. Δυνάμεθα δὲ νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς τὸ Συνέδριον αὐτὸ ἀπέδωσε πλουσίους καρπούς. Ἡ ἀπουσία ὠρισμένων παραγόντων, οἱ ὅποιοι θὰ ἔπρεπε νὰ εὐρίσκωνται ἀπαραιτήτως, ὑπῆρξε ἀδικαιολόγητος καὶ ἀπέδειξε τὴν ἑλλειψὶν συνειδητῆς ἰδεολογικῆς πίστεως.

Ἀγῶνες, ὅπως οἱ ἀγῶνες διὰ τὴν ὀρθόδοξίαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως, δὲν διεξάγονται μὲ μίαν ἀτομικὴν εὐσέβειαν· ἀπαιτοῦν θυσίαν καὶ συλλογικὴν προσπάθειαν. Ὁ ποῖος δὲν ἀντιμετωπίζει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν πραγματικότητά ἐνὸς τοιοῦτου ἀγῶνος ἢ ψεύδεται ἢ δὲν κατενόησε τὸ καθήκον του.

Πάντως ἐλπίζομεν ὅτι εἰς τὸ δεῦτερον τοιοῦτον συνέδριον θὰ προσέλθουν ὅλοι εἰς τὸ προσκλητήριον τοῦ καθήκοντος καὶ θὰ διαγράψουν ἀπὸ τὸ λεξιλόγιόν τους τὰς φράσεις «δὲν βαριέσαι» «ἀπὸ μένα θὰ σωθῇ ἡ Ὁρθοδοξία» καὶ τὰς παρομοίας αἱ, ὅποια ἀποδεικνύουν χλιαρότητα.

Τοιαῦτα συνέδρια καλὸν θὰ εἶναι νὰ συγκαλοῦνται εἰς τὰς πρωτεύουσας τῶν νομῶν, διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ἐνιαῖος ρυθμὸς εἰς τὸν Ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα. Ἡδὴ τοιοῦτον συνέδριον ἐτοιμάζεται εἰς Ἀνατολικὴν Μακεδονίαν, ὅπου θὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὰ αὐτὰ ζητήματα. Τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., θὰ ἀντιπροσωπεύσῃ εἰς τὸ συνέδριον αὐτό, ὁ πρῶτος ἀντιπρόεδρος τῆς Ὁργανώσεως κ. Σταῦρος Καραμήτσος.

Εὐχόμεθα τὰ συνέδρια αὐτὰ νὰ γενικευθοῦν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, διότι θὰ ἐξασφαλίσουν ἀκαταμάχητον δυνάμιν εἰς τὴν πολεμουμένην Ὁρθόδοξίαν.

Ἕνας Σύνεδρος

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

Τὴν προπαρελθούσαν Κυριακὴν 16)29-10-50 ἐτελέσθησαν εἰς Ἐλευσίνα τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου. Θὰ ἡδύνατο κανεὶς νὰ χαρακτηρίσῃ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὡς καταπληκτικὸν θρίαμβον, ἐὰν λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοὺς τὰς δυσμενεῖς συνθήκας, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια.

Μετὰ τὴν ἀναγγελίαν τῶν ἐγκαινίων καὶ τὴν ἐτοιμασίαν, ἐπληροφορήθημεν αἰφνιδίως, ὅτι ὁ Διοικητὴς τῆς Ἐλευσίνας δὲν θὰ ἐχορήγῃ ἄδειαν, φοβούμενος δὴθεν ἐπεισόδια. Πρὸ τοῦ κινδύνου αὐτοῦ τῆς ματαιώσεως, ἐκινητοποιήθησαν ὅλαι αἱ δυνάμεις τοῦ ἀγῶνος, πρὸς ἀποσόβησίν του. Ἡδὴ ὁ Πρόεδρος τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ. ἀνεχώρησεν εἰς Ἐλευσίνα πρὸς ἐπιτόπιον ρύθμισιν τοῦ ζητήματος. Ὁ δὲ Ἅγιος Χριστιανουπόλεως, ὅστις καὶ θὰ ἐτέλῃ τὰ ἐγκαίνια, πληρόφορηθὲν τὰ γεγονότα καὶ διαβλέ-

ψας κακόβουλον καὶ σκοτίαν ἀνάμειξιν τοῦ καινοτόμου Ἐπισκόπου Ἀττικῆς Ἰακώβου Βαβανάτσου, ἠξίωσε τὴν ἀντὶ πάσης θυσίας τέλεσιν τῶν ἐγκαινίων. Τὸ μαχητικὸν αὐτὸ φρόνημα τοῦ Ἐπισκόπου, ἐμπνεόμενον ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ ἀπὸ τὴν βαθυτάτην αὐτοῦ προσήλωσιν εἰς τὰ δίκαια τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας, ἐνέπνευσεν τοὺς πάντας καὶ ἐμονιμοποίησεν τὴν Ἰδέαν τῆς Νίκης.

Μὲ αὐτὰς τὰς ἐνεργείας καὶ μὲ αὐτὰς τὰς διαθέσεις ἀνέτειλε ἡ Κυριακὴ λαμπρά, ἀλλὰ καὶ πλήρης ἀγωνιωδῶν ἐρωτημάτων: Τί θὰ γίνῃ; Πῶς θὰ ἐξλιχθοῦν τὰ γεγονότα; Ποία ἡ στάσις τῶν κατοίκων τῆς Ἐλευσίνας; Εἰς τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ τὴν ἀπάντησιν ἔδωσαν αὐτὰ τὰ γεγονότα.

Ἡδὴ ἀπὸ τὰς πρώτας πρωϊνὰς ὥρας ἡ προσέλευσις τοῦ κόσμου ὑπῆρξε ἀθρόα. Ἡ εἵδησις τῆς παρουσίας εἰς τὴν Ἐλευσίνα τοῦ ἐκλεκτοῦ της τέκνου Χριστοφόρου Χατζῆ, διεδόθη ἀστραπιαίως ἀνὰ τὰ πέρι τῆς πόλεως ὁμάδες κατοίκων τῆς πόλεως πάσης τάξεως, παντὸς φύλου καὶ πάσης ἡλικίας, κατηρτύνοντο πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ νὰ ἴδουν τὸν Δεσπότην τους. Ὁ Ἱερὸς χώρος καὶ τὰ περίξ αὐτοῦ κατεκλύσθησαν ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς κατοίκους. Οἱ νεοημερολογῖται ἱερεῖς ἐξενίσθησαν ἀπὸ τὸ ἄδειασμα τῶν Ἐκκλησιῶν τους καὶ δὲν ἤρρησαν νὰ μάθουν τὴν αἰτίαν. Τότε τὰ τηλέφωνα κυριολεκτικῶς ἴδρωσαν ἀπὸ τὰ τηλεφωνήματα τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ Βαβανάτσου! Τίποτε ὅμως δὲν ἡμπόδισε τὴν πρόοδον τοῦ θριάμβου. Ἡ Χωροφυλακὴ Ἐλευσίνας, ὁρῶς σκεπτομένη, ἀλλὰ καὶ ἐκτιμήσασα εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὴν τάξιν, τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῶν προσελθόντων, ἔδωσε τὴν τυπικὴν ἄδειαν.

Οὕτω ἡ Θεία λειτουργία ἐτελέσθη μεγαλοπρεπέστατα. Τὸν Ἀρχιερέα ἐβοήθησαν λειτουργήσαντες οἱ κάτωθι ἱερεῖς καὶ ἱερομόναχοι, Ἀρχιμανδρίται, Θεόκλητος, Χρυσόστομος Κιούσης, Γερώντιος, Ἀντώνιος, καὶ ὁ Ἐφημέριος Χριστόδουλος Γκίνης καὶ ὁ Ἱεροδιάκονος Χρυσόστομος.

Ἡ ἱερωτέρα καὶ μεγαλοπρεπεστέρα στιγμή ὑπῆρξεν ἡ ὁμιλία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως Χριστοφόρου. Δὲν ὁμοίᾳς ποσὼς πρὸς τὰς συνήθεις ὁμιλίας τὰς ἐκφωνουμένας ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος. Ἦτο ἕνας ὕμνος ἀγάπης, μία ὠδή νόστου, μία ζωογόνσις ἀναμνήσεων. Παλα αἱ παιδικαὶ γνωριμίαι, ἀλησιμόνητα ἀγνὰ νεῖατα, φοιτητικὴ περίοδος, ὅλα αὐτὰ ἐνέπνευσαν τὸν Ἱεράρχην ἐνῶ συγχρόνως δύο δάκρυα, ὡς πρωϊνὴ δροσὸς, ἐζωογόνει τὰς ἀναμνήσεις. Ἡ συγκίνησις αὐτῇ διεδόθη εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικόν καὶ μετέβαλε τὸν Ἱερὸν χώρον εἰς οὐρανίαν περιοχὴν, ὅπου τὰ πάντα φωτίζε· ἡ ἀγάπη καὶ ἡ στοργή. Ἀλησιμόνητες στιγμὰς προωρισμένες διὰ τὴν αἰωνιότητα!

Μετὰ τὸ τέλος τῆς τελετῆς ὅλοι οἱ ξένοι μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Ἐπίσκοπον Χριστιανουπόλεως ἐξενίσθησαν ὑπὸ τῶν ἐπιτρόπων, οἱ ὅποιοι ἐνθουσίασαν ὅλους τοὺς ἐπισκέπτας μὲ τὴν καλωσύνην των καὶ τὴν ἀγάπην των.

Ἔτσι ὁλοκληρώθη μία Νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας παρ' ὅλον τὸ πείσμα καὶ τὴν ἐναντίωσιν τῶν ἀντιφρονούντων. Αἱ ἐντυπώσεις ὑπῆρξαν ἀριστοί. Κατὰ

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

«ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ»

Τὸ σύνθημα αὐτὸ ἀπευθύνομεν εἰς τοὺς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδι ἀδελφούς. Τελευταίως ἐρῶνται ἐναντίον μας. Ἐξιστράτευσαν ὅλοι. Διοικοῦσα Ἑκκλησία. Πανεπιστήμιον κλπ. Ἀλλὰ ἐρωτῶμεν τοὺς Διόκτας μας: Ἐὰν νομίζουν οὗτοι πλανώμεθα, διατί δὲν ἀντιμεινῶν τὴν δραστην ἐνέργειαν τοῦ χρόνου, ὁ ὁποῖος τοποθετεῖ συνήθως εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ τὰς νεκρῶς ἰδέας; ἀν πάλιν ἐπιθυμοῦν τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν Ἐνότητα τῆς Χριστιανικῆς πίστεως διατί δὲν προτείνουν, συνεννόησιν, ἀλλὰ ἀπειλοῦν; Ἀρα νῦν ἄλλο τοὺς ἐνοχλεῖ. Καὶ αὐτὸ ἀσφαλῶς εἶναι ὁ ἔλεγχος τῆς συνειδήσεως.

Ἡμεῖς ἐξ αὐτῶν δὲν πρόκειται νὰ πτοηθῶμεν. «Τὸν δὲ φόβον αὐτῶν οὐ μὴ φοβηθῶμεν οὐδ' οὐ μὴ ταραχθῶμεν». Τὰ ἰδανικά, διὰ τὰ ὁποῖα ἀγωνιζόμεθα εἶναι ἀθάνατα, αἰώνια, ἀνατάλντα. Οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἰδέας μας μᾶς ἐξασφάλισαν καὶ νέαν Αἴγλην. Τὴν αἴγλην, ἣ ὁποία προκύπτει ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας διὰ τὴν ἐλευθερίαν. Ἀγῶνιζόμεθα διὰ τὴν ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Πῶς νὰ μὴν νικήσωμεν;

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΜΕΤΡΑ ΜΑΣ

Τὸ Συμβούλιον τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἐπεσιεφθῆ τὸν πρῶταν τῶν Πανεπιστημίων, εἰς τὸν ὁποῖον διαμαρτυρήθη διὰ τὰ ἀνελεύθερα μέτρα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Ὁ κ. Πρῶταν, κατανοήσας βαθύτατα τὸ δίκαιον τοῦ αἰτήματος καὶ δημολογῆσας τὴν γενομένην παρανομίαν ἐζήτησε ὑπόμνημα. Τοιοῦτον ὑπόμνημα ἐπεδόθη διὰ δικαστικοῦ κλητήρος καὶ πρὸς τὴν Θεολ. Σχολὴν καὶ πρὸς τὴν Σύγκλητον. Ἐπίσης ἐστάλησαν διαμαρτυρίαι καὶ πρὸς τὸν ἡμερήσιον τύπον καὶ εἰς τοὺς συλλόγους τῶν φοιτητῶν.

Ἐπίσης ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διὰ τοῦ προέδρου Αὐτῆς, ἐξεπόνησε ἐμπεριστατωμένον δημοσίευσμα ὑπὸ μορφὴν φυλλάδιον, δι' οὗ ἀντικρούει τὰς θέσεις τῆς «ἀνακαινώσεως» τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΦΩΤΟΣΒΕΣΤΑΙ ΚΑΙ ΘΡΑΣΥΔΗΛΟΙ

Δὲν ἐκδίδομεν ἡμεῖς τὸ περιοδικὸν «Χριστιανικὴ Σπίθα». Εἶναι ὄργανον -οὗ νεωτέρου Ἱεραποστόλου τῆς πατρίδος μας κ. Αὐγουστίνου Καντιώτου. Καὶ δ. φείλομεν νὰ δημολογῶμεν, δι' ἀποδίδει πλουσιωτάτους πνευματικούς καρπούς. Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ἐξέπληγμεν ὅταν ἐπληροφορήθημεν ὅτι ὁ «Ἅγιος(!) Αἰτωλοκαριανίας Ἱερόθεος, ἀπηγόρευσε δι' ἐγκυκλίον τὴν κυκλοφορίαν τοῦ ψυχροπόλου αὐτοῦ περιοδικοῦ. Τόσα αἰσχρὰ ἐντυπία, ποὺ μολύνουν τὴν Νεολαίαν, δὲν προσκάλεσαν τὸν ποιμαντορικὸν ζῆλον τοῦ Ἱεράρχου! Ἐνὰ ἐντυπον, ποὺ θὰ ἐπέφερε καὶ ποὺ ἐπέφερε σημαντικὴν βελτίωσιν, τὸν ἐνοχλεῖ. Πῶς νὰ μὴ ἀναφωνήσωμεν πλήρεις πόνου «Ἐλεγχοὶ τῷ ἀσεβεῖ μὴ λωπες αὐτῷ»

τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἀρχιερέως, ὅλοι ἠυχήθησαν τὴν ταχυτάτην ἐπάνοδον.

Τὸ τελευταῖον μέτρον τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Ἰακώβου Βαβανάτσου, ὑπῆρξε τὸ σφράγισμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἐπεδείκνυε τοιοῦτον ζῆλον, ἐὰν ἐγνώριζε, ὅτι εἰς τὴν ἐπισκοπὴν του λειτουργεῖ διεφθαρμένος οἶκος. Καὶ αὐτὸ λέγεται ποιμαντορικὸς ζῆλος.

Ὁ δὲ ὑποτακτικὸς τοῦ Ἰακώβου Βαβανάτσου ἱερεὺς Πυρονάκης, ἐξακολουθεῖ ἀκόμη εἰς τὰ κηρύγματα του νὰ ἀπηχῇ τὴν πλήρη ὁργὴν καὶ ἐμπαθείας φωνὴν τοῦ Κυρίου του.

Ἀλλὰ τοιαῦτα ἐνέργειαι δὲν μᾶς ἐνοχλοῦν, διότι δὲν δύναται νὰ βλάψουν.

ΗΡΩΪΣΜΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ!!!

Γεμάτος στοργὴ καὶ ἀγάπῃ γιὰ τὰ πνευματικά του τέκνα, ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Διανυλίας κ. Πολύκαρπος, μετέβη εἰς Στυλίδαν διὰ τὰ ἐυλόγησιν. Οὕτως καὶ ἡνόχλησε, οὕτως καὶ νάνεαν ἐξημίωσε.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Μητροπολίτης τῆς περιοχῆς δὲν εἶχε, ὡς φαίνεται, νὰ παρουσιάσῃ τίποτε τὸ ἀξιόλογον εἰς τὰ ἐνεργητικὰ του, δι' αὐτὸ ἐσκέφθη νὰ μηθύσῃ εἰς τὰ δικαστήρια τὸν Ἐπίσκοπόν μας, διότι διετάραξε τὸν Βασιλικὸν ὕπνον του. Ἀποῦ ἀρέσει εἰς τοὺς μητροπολίτας τῆς Διοκούς τῆς Ἑκκλησίας, νὰ ἐπικαλοῦνται τὴν συμμαχίαν τοῦ ἀστυνομικοῦ ξίφους καὶ νὰ μεταβάλλωνται, ἀπὸ ἀντιπρόσωποι τῆς ἀγάπης, εἰς παρὰγοντας φανατισμοῦ καὶ μίσους, δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ δημολογήσωμεν τὴν τελείαν χρεωκοπίαν των καὶ τὴν ἀδυναμίαν των νὰ συγκρατήσουν κατ' ἄλλον τρόπον τὰ ποίμνιά των

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ!

Τὸν Σεβασμιώτατον Ἐπίσκοπον Διανυλίας κ. Πολύκαρπον, ἐπεσιεφθῆ ὁλοφανερώμενος ὁ εὐλαβέστατος οἰκονομειάρχης, κ. Βαμβακούσης καὶ τοῦ ἐξέθεσε ἓνα θλιβερόν οἰκονομειαικὸν δράμα. Τὴν σύζυγον παρεπλάγησαν οἱ ἀναφανδὸν δρῶντες ἀβδελῶτες αὐτῆς τὴν μετέβαλον εἰς ὁπαδὸν των καὶ ἐκτοτε ἐγκατέλειπε πᾶσαν οἰκονομειαικὴν καὶ μητρικὴν εὐθύνην, διὰ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ ἔργον τῆς πλάνης καὶ τῆς αἰρέσεως! Καὶ ἐρωτῶμεν: Ποῦ εὐρίσκονται οἱ θεματοφύλακες τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁρισθέντες ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅπως περιφρουροῦν τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν; Ποῦ εὐρίσκονται οἱ διάφοροι Ἅγιοι Ἐδέσης, Ἅγιοι Χίου, Ἅγιοι Ἀργολίδος, οἱ κοπιόμενοι διὰ τὸ ρόγτρον τῆς Ἑκκλησίας;

ΝΕΩΤΕΡΟΙ... «ΑΝΝΑΣ ΚΑΙ ΚΑΓΑΦΑΣ»

Ὁνόματα μισητὰ εἰς τὴν Χριστιανικὴν Ἱστορίαν. Ἀναδρόν, δειλοὶ, ἐνοχλοῦμενοι ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Σωτήρος ἀνῆλθον τὰς βαθμίδας τοῦ Πρατωρίου διὰ νὰ ζητήσουν τὴν συνδρομὴν τοῦ Ρωμαίου Διοκητοῦ. Δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐπιβληθῶν μὲ τὸ ἀρχιερατικὸν των κῆρος καὶ ἐζήτησαν τὴν συμμαχίαν τοῦ ξίφους.

Ἀναλογία θλιβερά! Νεώτεροι Ἀρχιερεῖς ἐπιλήσμονες γεγόμενοι τοῦ πνεύματος τῆς Ἀγάπης καὶ ἐθέλοντες ἐπὶ τὰς τῶν τῶν καὶ τῶν αἰρέσεων, ποὺ ἀπειλοῦν τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀνῆλθον τὰ βήματα τῆς Εἰσαγγελίας διὰ νὰ παραναλέσουν τὸν κ. Εἰσαγγελέα νὰ συλλάβῃ. τοὺς Παλ)τας συναδέλφους των, αὐτοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐξιοῦν τὴν πίστιν καὶ ἀκριβῆ τήρησιν τοῦ πνεύματος τῆς Ὁρθοδοξίας. Τοὺς γνωστοποιούμεν δημοσίως, διὰ νὰ θαυμάσῃ ὁ λαὸς μας τὸ μέγεθος τῆς κατὰ πτωσεως καὶ νὰ θρηνήσῃ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀξιοπρεπείας. Εἶναι οἱ Μητροπολίται: Ἀργολίδος Χρυσότομος, Ἐδέσης Παντελεήμων καὶ Παρονάξιος Ἀμβρόσιος.

Τοὺς ὑπερθυμίζομεν ὅμως τὴν φωνὴν τῆς Δαμασκοῦ «Συλῶν πρὸς κέντρα λακτίειν».

ΛΥΠΗΡΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Πληροφορούμεθα, δι' ἐθεσίπισθι προαιρετικῶς τὸ Ἐργάσιμον τῆς Κυριακῆς. Οὕτω ἡ ἡμέρα τοῦ κυρίου διατίθεται εἰς τὸν κέρῳον Ἐρμῆν κατὰ τρόπον ἀδιαμαρτύρητον. Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ προαπιστία τῆς εὐσεβείας τοῦ λαοῦ μας; Ποῦ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, διὰ νὰ ἐλέγξῃ μίαν ἀσέβειαν καὶ μίαν καταπατήσιν τῆς ὡραιότητος Ἐθνοχριστιανικῆς παραδόσεως τῆς Κυριακῆς ἁγίας; Μόνον διὰ τοὺς Παλαιομερολογίτας φωνάζουν διότι μόνον αὐτοὶ τοὺς ἐνοχλοῦν.

Ἐμβάσματα Συνδρομῶν

Ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Διανυλίας κ. Πολύκαρπον, Χαλκοκονδύλη 7. — Ἀθήνας